

Rafaelova škola

Rohy faunů



Rafaelova škola

Rohy faunů



Renata Štulcová


MAITREA

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Štulcová, Renata

Rafaelova škola. Rohy faunů / Renata Štulcová. -- Druhé přepracované vydání v českém jazyce. -- Praha : Maitrea, 2017. -- 424 stran

ISBN 978-80-7500-277-8

821.162.3-31 * 821-93

– české romány

– fantasy romány

– publikace pro děti

821.162.3-3 - Česká próza [25]

821-93 - Literatura pro děti a mládež (beletrie) [26]

Renata Štulcová

Rafaelova škola

Copyright © Renata Štulcová, 2016

Illustration © Jarmila Marešová, 2016

Czech edition © MAITREA a.s., Praha 2017

ISBN 978-80-7500-277-8



Obsah

1. Zlaté paroží krále lesa	1
2. Pod jabloní jednorožce	19
3. Výuka krále lesa	41
4. Bouře	61
5. Jen víla	83
6. Sluha vílího krále	109
7. Berla krále lesa	135
8. O zásvětním kotli	157
9. Zamilovaný střelec	183
10. Teta	211
11. Brána Zásvěetí	239
12. Sen noci svatojánské?	271
13. Kdo zná tajemství?	307
14. Láska na lyžáku	337
15. Vtělování	365
16. Ohně Beltainu	391
17. Pravá tvář	415



*Ohnivě slunce se ukrývá v paroží krále lesa, který nezávislý,
nеспoutaný provází dobrá srdce dobrodružstvím a přitom je chrání.*



Zlaté paroží krále lesa 1.

OHNIVÉ SLUNCE SE ukrývá v paroží krále lesa, který nezávislý, nespoutaný provází dobrá srdce dobrodružstvím a přitom je chrání.

Srpek nové Luny, Amorův šíp se houpá na obloze. Proč ty – Amore – nevyslyšíš mé přání a jedinou zlatou střelou nezměníš běh osudu? Kdybys srdce, vůči mně zatvrzelé, proklál, jeho láska by se obrátila ke mně, a já bych nemusela zničit to nevinné poupě... Marinu.

Jak sladce teď dospává sen metamorfózy, jen malinko stačí a procitne. A potom o slunovratu, svatojanské noci se poprvé projde říší krále Pana. Ocitne se v jeho lese, pozná rozpustilou a šílenou lesní magii.

Arthosi, tys Marině její osudovou lásku již znechutil. Jenže bude tato nenávisť tak silná, aby provždy porazila osud, který jí hvězdy určily?

Dva týdny se rychle rozplynou, Luna se bude po nebi koulet jako stříbrný míč. A já... skryta magií lesa dostanu šanci přiblížit se k Marině na dosah... Celý rok budu mít na to, abych překonala Marininy strážce, abych vymyslela léčku... Nikdo pak nepozná, že to neštěstí jsem způsobila já, každý bude vinit les...

Marina přistoupila ke kmeni a uloupala si kousek kůry. Hm, ta je dobroučká, olizovala se a už odlamovala další sousto... Další

sousto ve snu, zatímco ležela v blanitém obalu v nejkrásnější komnatě Panova Lesního sídla a vrtěla se hlady. A jak se tak vrtěla, obal počal praskat, čerstvý vzduch jí pohladil tváře a ptačí štěbetání jí už nepustilo zpátky do snů.

Polekaně otevřela oči.

Kde to jsem? Kde mám tu kůru? Já bych jedla... zamračila se.

Ležela na lůžku chráněném závěsy. Nebyly to však závěsy z hedvábí jako ve vilém zámku u maminky královny. Tady u krále Pana namísto závěsů visely shůry dlouhé liány břechťanu.

Nic skrz ně nevidím... pohnula hlavou. Ten pohyb způsobil, že se obal kolem ní roztrhl ještě více.

Stočila zrak a spatřila špice svých tmavých dvakrát zatočených rohů. *Takové má i Puk!* rozradostnila se a zvedla ruku, aby si na ně sáhla. A obal kolem ní se rozpadl úplně.

Páni, ty rohy ale jsou! Škoda, že nemám po ruce zrcátko... ohmatala si rohy a pak se pomalu zvedala do sedu. Bála se, že by jí mohlo být zase zle jako při minulé metamorfóze. „Jejda, to mám těžkou hlavu,“ zamručela, když se posadila a tíha rohů ji táhla zpět. Podepřela si čelo a dál zkoumala své tělo. *Nohy mám jako Puk, jak se na ně postavím? Na těch prohnutých lýtkách se přece nedá chodit! A balancovat na kopytkách?*

Ozvaly se rychlé kroky, vrzly dveře, závěs se zavlnil a na Marinu se usmívala fauka Viola.

„Vy jste ale rychlík, Marino. Počkejte ještě chvíličku. Zavolám Žakelínu a také princ Puk se na vás těší.“

Než se Marina zmohla na slovo, břechťan se zavlnil a faunka byla fuč. Marina si stále podpírala hlavu ztěžklou rohy a napadala jí jediná myšlenka: *Já si ji snad budu muset pořád držet!*

Viola i s Žakelínou byly zpět cobydup. Nesly nejen dlouhou zelenou, zlatě vyšívanou tuniku, ale také podpurný límeček, korzet, který Marině navlékly kolem krku.

„Během několika dní vám svaly a vazy na krku zesílí, takže rohy unesete,“ chlácholily ji.

Marina teď s úlevou držela hlavu zpříma a pořádně si obě vychovatelky prohlédla. Viola měla vlasy barvy kaštanů, Žakelína byla blond. Obě si začesávaly kudrny do dlouhých copů a stejné copy nyní zaplévaly Marině.

„Je to praktické,“ vysvětlovaly jí. „Jinak se budete neustále zamotávat do větví a větviček.“

Faunky byly oděny do hnědých tunik s pestrým barevným vyšíváním.

Rohy mají sice o hodně menší než já, ale jak ladně nesou hlavy a jak obratně a vznešeně se pohybují na fauních nohách a kopytech, žasla Marina. *To se snad nikdy nenaučím...* pochybovala, když jí pomáhaly vstát z postele.

Shlédla dolů, kde její kopytka spočívala na podlaze. Cítila vlídnou dřevěnou podlahu, ale zdálo se jí, že taková kopytka jsou ve srovnání s lidským chodidlem příliš uzoučká a drobná, aby se na nich mohla udržet celou svou váhou.

„Tak, a půjdem do koupelny k zrcadlu... pravá, levá, pravá...“ odříkávala Žakelína a Marina podepřená vychovatelkami se snažila nohama poslušně posunovat. Přitom ji se zájmem sledovalo na prahu stojící kůzle.

„I ty jeden zvědavče,“ vyhnal kůzle Puk a pak se na sestru zadíval. „No né, tobě to sluší.“

Marina se napřímila a zavravorala, naštěstí ji vychovatelky pevně držely.

„Puku, já se to nikdy nenaučím,“ fňukla.

„Jaký nenaučím? Chtěla jsi to přece natřít Arthosovi. Koukni na Violu a Žakelínu, jak obě chodí. Musíš do toho dát trochu toho... sexu,“ pravil právě ve chvíli, kdy se za ním jako duch zjevil profesor Fontán.